

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-09-000 126
Бањалука, 16.9.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као председника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Ж. М. из П., ул..., заступа га пуномоћник М. Т. адвокат из П., ул..., против туженог Ј. О. а.д. П., Филијала Б. Л., ул..., заступа га директор Д. Ј., а овога пуномоћник С. Ј. (запослена код овог туженог), ради накнаде штете, одлучујући по ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-08-001 715 од 17.11.2008. године, на сједници одржаној дана 16.9.2009. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се усваја, побијана пресуда се укида и предмет враћа Окружном суду у Бањој Луци на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Приједору број 077-0-П-08-000 012 од 4.07.2008. године обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу аутоосигурања исплати износ од 15.994,00 КМ са законском затезном каматом од 15.09.2006. године и да му накнади трошкове поступка у износу од 4.170,00 КМ, такође са законском затезном каматом од 24.07.2008. године, па до исплате, све у року од 30 дана.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-08-001 715 од 17.11.2008. године одбијена је жалба туженог против те првостепене пресуде као неоснована.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужени оспорава законитост те другостепене пресуде због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, истичући: да нижестепени судови прихватају као ваљан доказ налаз и мишљење вјештака саобраћајне струке Д. М. иако је он ангажован од стране тужиоца, а да суд о томе није донио никакву одлуку, нити је њему (туженом) омогућено да се изјасни о том вјештаку; да су тиме повријеђене одредбе члана 147. до 150. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске, број 58/03, 85/03 и 63/07 - у даљем тексту: ЗПП); да је погрешно примјењено материјално право тиме што су прихваћени као ваљан доказ налаз и мишљење тога вјештака, а да као такви нису уважени налаз и мишљење вјештака М. Б., који се заснивају на „идентичним доказима"; да је такав став образложен неоснованом тврдњом да је

овај вјештак „изашао из домена своје струке само зато што је указао да се ради о намјештеној штети“; да је неспорна чињеница да постоји кривична пресуда којом је С. Д. на основу признања кривице оглашен кривим за предметну саобраћајну незгоду, али да се у том поступку суд „није бавио око настанка незгоде“, па да је у циљу утврђења материјалне истине суд у овом, парничном поступку, морао извести доказ вјештачењем ради утврђења тих чињеница. Предлаже да се ревизија усвоји и одлучи да неки од начина предвиђених одредбама члана 249. и члана 250. ЗПП-а.

У одговору на ревизију пуномоћник тужиоца оспорава њене наводе и предлаже да се она одбије као неоснована. Тражи трошкове састава тога одговора у износу од 1125,00 КМ.

Размотривши ревизију и побијану пресуду по одредбама члана 241. ЗПП-а, затим одговор тужиоца и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произлази да је првостепени суд, достављајући туженом тужбу на одговор са одговарајућим упутама, доставио му и налаз и мишљење вјештака саобраћајне струке Д. М. Тужени је дао одговор, а да притом није приговорио неправилностима тог налаза и мишљења, које истиче у ревизији. Такође произлази да његов законски заступник нити пуномоћник нису приступили припремном рочишту, а тиме ни изразили своје противљење извођењу тога доказа. Исто тако произлази да су на исти начин услиједили и налаз и мишљење вјештака саобраћајне струке М. Б., којег је ангажовао тужени. Оба вјештака су саслушана на главној расправи дана 24.06.2008. године без претходног противљења странака извођењу тих доказа. Тиме отпада и основаност приговора туженог да су остварене напријед иаведене повреде одредаба парничног поступка, тим прије што је извођење тих доказа било и сувишно код чињенице постојања правоснажне пресуде Основног суда у Приједору број 077-0 -КПС-08-000 109, којом је С. Д. возач возила којим је предметна штета узрокована (осигураног код туженог за штете учињене трћим лицима), оглашен кривим због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. КЗРС. Наиме, у чињеничном опису тога дјела стоји да је у тој саобраћајној незгоди оштећено возило марке „Мерцедес“, рег. бр...., којим је управљао тужилац, ајасно је описан и начин како је то оштећење услиједило и то тако да упућује на искључиву кривицу С. Д. А то су чињенице на које се односи и налаз и мишљење вјештака Д. М.

Чињеница да нижестепени судови не прихватају налаз и мишљење вјештака М. Б. не представља погрешну примјену материјалног права, јер је онјена изведених доказа у сфери процесних правила доказивања, у конкретном случају - одредаба члана 8. ЗПП-а.

Према томе, сви напријед истакнути приговори тужене су, по оцјени овог суда, неосновани.

Међутим, поступајући по службеној дужности (члан 241. ЗПП), овај суд налази да је због погрешне примјене материјалног права и чињеничног стања у овој правној ствари непотпуно утврђено. Наиме, тужилац у тужби не тврди нити

доказује да је оштећено возило, којим је он управљао у вријеме штетног догађаја, било његово власништво. А у образложењима обје нижестепене пресуде стоји да је оно власништво В. П. С друге стране, на рочишту главне расправе од 26.05.2008. године тужилац приликом саслушања у својству странке (првостепени суд му погрешно даје третман свједока), наводи: „Дана 15.09.2006. године око 20,30 часова управљао сам својим путничким аутомобилом марке „Мерцедес С 350“ рег. Ознаке...., вл. В. П.“, а потом тврди да је он то возило и продао.

У таквој ситуацији остаје нејасно ко је стварни власник тога возила, а тиме остаје отворено и питање активне легитимације тужиоца у овом спору; ако је оно власништво В. П. и ако не постоји неки други правни основ тужиоцевог потраживања у овој правној ствари, слиједило би да он није ни претрпио предметну штету у смислу одредаба члана 155. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 57/89 и „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04), па отуда не би било ни основа да му се она накнади у смислу одредаба члана 940. и члана 941. став 1. тога закона (на којима су нижестепене пресуде засноване).

Код таквог стања ствари, ревизија туженог се усваја по службеној дужности тако да се побијана пресуда укида на основу члана 250. став 2. ЗПП-а и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење ради отклањања напријед изнесених недостатака, уз напомену, да овај суд ие налази да је у досадашњем току иоступка било недостатака који би се односили на парничну способност и заступање странака у овом спору.

Предсједник вијећа
Петар Бајић